

ΑΠΟΦΑΣΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ. ΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΔΩΡΕΑΣ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗ ΣΥΖΥΓΟ
ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ («ΕΜΠΑΤΙΚΑ»)

1788, 2 Μαΐου

«... Τὴν σήμερον ἐδῶ παρὸν συναγμένον τὸ χωρίον τῶν Ἀρμολείων, ἱερεῖς καὶ παροῖκοι καὶ οἱ εὐρισκόμενοι γέροντες τοῦ χωρίου Νικολῆς Σιδεράκη καὶ Μιχάλης Φιλημάτης, ὅλοι συνοδικῶς μίαν βουλὴν καὶ μίαν γνώμη, ἔστοντας καὶ νὰ ἦταν παλαιὰ συνήθεια εἰς τὰ ἀνδρόγυνα, ὅπου ἐγίνονταν καὶ ἔπερναν ἐμπατίκαν, οἱ γυναῖκες ἤγου χαρίσματα - καὶ ἤπερνε κάθε μιὰ κατὰ ποὺ θέλει ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, τὴν σήμερον ἤρσαν εὖλογον οἱ προεστοὶ καὶ παροῖκοι καὶ γέροντες τοῦ χωρίου, ὅποιος ἂν εἶν' ἐκεῖνος ὅπου δώκει παραπάνω ἀπὸ τις 8 ὀργυιὲς νὰ ἔχη νὰ πλερώνη στὸν εὐρισκόμενον ἄγαν γρόσια 500 καὶ ὅποιος νοτάρως τὸ γράψη νὰ βάλου τῶν προεστῶν καὶ τῶν γερόντων νᾶχουν οἱ προεστοὶ νὰ τὸν κρίνουν μὲ τὸν Δεσπότην κατὰ πῶς τοῦ πρέπει.

Καὶ ὅποιον γεροντίκιν ἔχει νὰ χαλάση τὰ ἄνωθεν γεγραμμένα νᾶχη νὰ πλερώνη καὶ αὐτὸ τὸ γεροντικίσι στὸν εὐρισκόμενον Ἄγαν γρόσια 300 ...».

364

1697. Διαθήκη. Βενετία.

Κ. Μέρτζιος, «Ἀνέκδοτα ἡπειρωτικὰ μνημεῖα. Νικόλαος Σάρρος»,
Ἡπειρωτικὰ Χρονικά 13 (1938), σ. 104-106.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

364α

ΑΘΗΝΩΝ

1697. Απόδειξη παραλαβῆς. Κύθηρα.

Χρύσα Μάλτέζου, «Μονεμβασία καὶ Κύθηρα», στὸν τόμο *Ἡ Πελοπόννησος τὴν ἐποχὴ τῶν Παλαιολόγων*, Μονεμβασία 1989, σ. 1-2 (= Μάλτέζου, *Βενετικὴ παρουσία στὰ Κύθηρα*, αρ. ΙΓ).

365

1697. Εἰδικό πληρεξούσιο. Σαντορίνη.

Σ. Συμεωνίδης, «Καὶ ἄλλες μαρτυρίες γιὰ τὴν οἰκογένεια Βασ. Λογοθέτη», *Σιφνιακά* 14 (2006), σ. 179-182.

366

1697-1820. Δικαστικὲς αποφάσεις. Νάξος.

Μ. Τουρτόγλου, «Ἡ νομολογία τῶν κριτηρίων τῆς Νάξου (17^{ος}-19^{ος} αἰ.)», *Μνημοσύνη* 14 (1998-2000), σ. 101 σημ. 12, σ. 117-172 αρ. 1-57 (= Τουρτόγλου, *Μελετήματα*, τ. 4, σ. 95 σημ. 12, σ. 111-166, αρ. 1-57).

ΟΡΙΖΕΤΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΗ Η ΠΕΡΙΦΡΑΣΗ ΤΟΠΟΘΕΣΙΑΣ Η ΟΠΟΙΑ ΗΤΑΝ «ΚΟΜΟΥΝΑ ΣΤΡΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΠΟΡΕΥΟΜΕΝΩΝ» ΚΑΙ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΖΩΩΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ

1814, 15 Μαρτίου

«... Προσελθόντος τοῦ ἐνδοξοτάτου Σαρηκιζήμαση Χατζή Ἀμπτουλάχ ἀγᾶ καὶ ζαμπίτου Ναξίας εἰς τὸ χωρίον Σαγκρί ἐκίνησαν ἀγωγὴν οἱ κάτοικοι τοῦ αὐτοῦ χωρίου κατὰ τοῦ Παύλου Βερνίκου καὶ Ἰωάννου Πορτάρη προσκλαιόμενοι ἅπαντες ὅτι κατὰ τὸ ζαπτικὸν μέρος τοῦ Σαγκρίου εὐρίσκεται ἀπὸ παλαιόθεν μία κοινὴ τοποθεσία ἣτις εἶναι πρῶτον μὲν κομούνα στράτα τῶν παραπορευομένων καὶ δεύτερον καταφύγιον ὃχι μόνον τῶν ζώων ὅλου τοῦ χωρίου ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν χωρίων καὶ τόπου Ναξίας καθὼς ὁμολογεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ χωρία καὶ πρό τινων χρόνων διάστημα ἐπανασταθέντες οἱ ρηθέντες Ἰωάννης καὶ Παῦλος περιέφραξαν τὴν ρηθεῖσαν τοποθεσίαν οἰκειοποιηθέντες τὴν χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ παραμικρὸν δικαίωμα πρὸς αὐτὴν τὴν τοποθεσίαν. Ἐδειξεν ὁ Ἰωάννης Πορτάρης καὶ Παῦλος Βερνίκος γράμματα τὰ ὅποια ἀπεδείχθησαν ἀνίσχυρα καὶ ἄκυρα ὥς μὴν ἔχοντες τόπον εἰς ὅσα ἀναφέρουν, ἐπειδὴ ἡ παλαιότητα τῶν τόσων χρόνων ἦτον μόνον ἱκανὴ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἐδεσπόζετο ὑπὸ τινος ἡ ρηθεῖσα τοποθεσία ἀλλὰ ἀφ' οὗ ἐστάθη ὁ κόσμος δὲν ἐξουσιάσθη ποτὲ καὶ ἔτζι εὐρίσκει εὐλογον καὶ ἀποφασίζει ἡ αὐτοῦ ἐνδοξότης μετὰ τῶν τιμιωτάτων προεστώτων καὶ προκρίτων Δημοσίας ὅπου ἡ ρηθεῖσα τοποθεσία νὰ μένῃ καὶ αὐθις ἄμοιρος πάσης γεωργικῆς ἐπιμελείας χωρὶς νὰ δύναται ποτὲ μήτε μοναστῆρι δηλ. ὁ ἅγιος Ἐλευθέριος καὶ τὰ λοιπὰ μήτε μερικῶς κανένας ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων νὰ ἐξουσιάζῃ τὸ παραμικρὸν μέσα εἰς αὐτὴν τὴν τοποθεσίαν, ἀλλὰ μήτε παράγγελμα νὰ βάλῃ ἀλλ' οὔτε μιτάτο νὰ ἡμπορῇ τίνας νὰ κάμῃ, μόνον νὰ γενῇ βιράνι ὥς καὶ πρότερον νὰ πηγαίνουσανται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου, ὡσαύτως καὶ τὰ ζῶα ὥς καὶ πρότερον μὴ θανατεμένοι μικροὶ ἢ μεγάλοι νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν εἰς ταύτην τὴν κοινοφελῇ ἀπόφασίν μας ὅπου μετὰ τὸ παραφύγετον ὅλων τῶν προεστώτων ἔδειξεν εὐλογον. Οὕτως ἀποφαίνεται κατὰ τὸ δίκαιον καὶ ἀπογράφεται καὶ κάτωθεν μένουσα ἡ παροῦσα ἀμεταθέτος εἰς τὸν αἰῶνα ...».

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ («ΚΟΛΙΤΕΡΑΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑ»)

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΣΚΗΘΕΙ ΕΑΝ Η ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΗ ΕΓΙΝΕ ΑΠΟ ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΑΙΤΙΑ

1817, 4 Σεπτεμβρίου

«... Παρασταθέντων οὖν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐνώπιόν μας καὶ ἐξετασθείσης ἀκριβῶς καὶ ἐπεξεργασμένως τῆς διαφορᾶς ταύτης εἶδωμεν ὅτι ὁ ρηθεὶς Ἀντώνης ἐπαρρησίασεν τὴν ἔγγραφον πώλησιν τοῦ ρηθέντος ἡμῖς περιβολίου γεγραμμένην κατὰ τὸ 1812 ἔτος Ἰουλίου 26 ὅπου ὁ ρηθεὶς θεῖος του τοῦ ἐπώλησεν, εἰς τὴν ὁποίαν ὃχι μόνον δείκνυται ὅτι τοῦ τὸ ἐπώλησεν διὰ τῶν ἐξήκοντα γροσιῶν ὅπου εἰς τὴν ἀνὰ χεῖρας ἔγγραφον πώλησιν ἀναφέρονται, ἀλλὰ τοῦ τὸ ἔχει καὶ λόγῳ φιλοδωρίας διὰ ἐκδουλεύσεις καὶ εὐεργεσίες ὅπου ἐγνώρισεν ἀπὸ λόγου του, ὡς φαίνεται εἰς τὴν πώλησιν ὅπου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο ρητῶς ἀναφέρεται, ὅτι τὸ αὐτὸ ρηθὲν πρᾶγμα τοῦ τὸ πουλεῖ νὰ τὸ δουλεύῃ ὁ ρηθεὶς Ἀντώνης νὰ τὸ τρώγῃ ὁ θεῖος του Λιὸς καὶ ἡ γυναῖκα του ἕως ὅπου ζοῦν. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ὁ ρηθεὶς Λιὸς ὁ πωλητὴς δὲν τὸ ἔχει τοῦ ρηθέντος Ἀντωνίου μόνον διὰ πωλήσεως, ἀλλὰ τοῦ τὸ ἔδωσεν καὶ διὰ λόγῳ φιλοδωρίας, διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις ὅπου ἐγνώρισεν ἀπὸ λόγου του, διὰ τοῦτο ἡ ρηθεῖσα Κυριακὴ χήρα κατὰ τοὺς νόμους καὶ ἔθιμα τοῦ τόπου

ἂφ' οὗ τοῦ τὸ ἔχει λόγῳ πωλήσεως καὶ λόγῳ φιλοδωρίας δὲν ἔχει κατ' οὐδένα τρόπον δίκαιον νὰ ζητῇ τὸ αὐτὸ ἥμισυ περιβόλιον κολιτερανικῶ δικαίωματι διατὶ ἔὰν τοῦ τὸ εἶχεν μόνον καὶ μόνον λόγῳ πωλήσεως δὲν ἔπρεπε νὰ γράψῃ εἰς τὴν πώλησιν ὅτι νὰ τὸ δουλεύῃ ὁ ρηθεὶς Ἀντώνης καὶ νὰ τὸ τρώγῃ ὁ πωλητὴς καὶ ἡ γυναῖκα του ἕως ὅπου ζοῦν, ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦ τὸ ἔδωκεν καὶ λόγῳ φιλοδωρίας καὶ ἀνταμοιβῆς τῶν ἐκδουλεύσεων του, διὰ τοῦτο ἀναφέρεται τοῦτο εἰς τὴν πώλησιν. Διὰ τοὺς λόγους λοιπὸν ὅπου ἀνωτέρω ἐρέθησαν κρίνομεν εὐλογον καὶ ἀποφασίζομεν ὅπου τὸ αὐτὸ ἥμισυ περιβόλιον νὰ μένῃ ὡς καὶ πρότερον εἰς τὸ διηνεκὲς ἀναπόσπαστον ζάπτι τοῦ ρηθέντος Ἀντωνίου, ποιήσει αὐτὸ ὡς βούλεται ἢ δὲ ρηθεῖσα χήρα νὰ μένῃ ἀμέτοχη καὶ ἀλλότρια πλέον ἀπὸ αὐτὸ ὡς μὴ ἔχουσα τὸ παραμικρὸν δικαίωμα. Οὕτως ἀποφαινόμεθα κατὰ τὸ δίκαιον διὸ καὶ ὑπογράφόμεθα ...».

ΕΞ ΑΔΙΑΘΕΤΟΥ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΔΟΧΗ. ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ
ΚΑΤ' ΙΣΟΜΟΙΡΙΑΝ ΜΕΤΑΞΥ ΑΡΡΕΝΩΝ ΚΑΙ ΘΗΛΕΩΝ ΤΕΚΝΩΝ
«ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΑ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ»

1817, 9 Νοεμβρίου

«Διὰ τοῦ παρόντος ἀποφασιστικοῦ τῆς κρίσεως γράμματος γίνεται δῆλον ὅτι ἡ Μαρία γυνὴ Ἰωάννου Μανδρακοῦ ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἐγκρινεστάτου τζελεπῆ Μιχαλάκη Μαρκοπολίτου ἐφόρου καὶ ζαπίτου ὅλων τῶν χωράφιων Ἀσίας καὶ τῶν παρευρεθέντων γερόντων κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Φραγκοῦλη περὶ τῆς κατὰ τὴν αὐτῶν περιουσίας ὅπου αὐτὸς ἐζήτει μόνος νὰ οἰκιοποιηθῇ ἄνευ λόγου δέουσι. Παράσταθέντων οὖν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐνώπιον ἡμῶν καὶ ἐξετασθεῖσαι ἀκριβῶς καὶ μετεξέτασμένως τῆς διαφορᾶς ταύτης εἶδομεν ὅτι ὁ πατέρας τους Γεώργιος Φραγγούλης ὄντας εἰς Ἀνατολὴν εἰς τὴν Μαγνήσαν ἐτελεύτησεν ἀδιάτακτος μένωντας ἡ περιουσία του ἀπροίκιστος εἰς τὰ δύο ρηθέντα αὐτοῦ τέκνα. Κατὰ τοὺς νόμους λοιπὸν καὶ παλαιὰ ἐθίμα τοῦ τόπου ἂφ' οὗ ἓνας πατὴρ ἀποθάνει ἀδιάτακτος καὶ εἶναι ἡ περιουσία του ἀπροίκιστος εἰς τὰ τέκνα του, δὲν πρέπει νὰ τὴν οἰκιοποιηθῇ ἅπασα μόνον τὸ ἀρσενικὸν παιδί, ἀλλὰ πρέπει νὰ διανεμηθῇ ἐξ ἴσου τόσα μερίδια ὅσα τέκνα ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ ἤθελε εὔρεθῶν, καθὼς καὶ μία μήτηρ ὅταν ἀποθάνῃ ἀδιάτακτος δὲν κληρονομοῦν τὴν περιουσίαν της μόνον τὰ θηλυκὰ παιδιὰ ἀλλὰ διανέμεται ἐξ ἴσου εἰς θηλυκὰ καὶ ἀρσενικά. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ὁ ρηθεὶς πατὴρ αὐτὸς νὰ ἐπόθανεν ἀδιάτακτος καὶ νὰ ἔμεινεν ἡ περιουσία του ἀδιάτακτος εἰς τὰ δύο ρηθέντα αὐτοῦ τέκνα διὰ τοῦτο κρίνομεν εὐλογον καὶ ἀποφασίζομεν ἂφ' οὗ κατὰ τοὺς νόμους καὶ ἐθίμα τοῦ τόπου ἅπασα ἡ πατρικὴ αὐτοῦ περιουσία ἦν ἀνεφέρομεν ... ἐκπαλαὶ τῆς Καλοστρατικῆς ὅλον καθὼς εὑρίσκεται, τὸ χωράφι στὸν Λοῦρον ὅλον, στὴ Ραχηδιότισα τὸ παρδᾶρι, στὴν Βασιλακὴ ὅλον, τὸ χωράφι εἰς ταῖς Ἀροχλάδαις ὅλον ... τερον ἐκεῖ τοῦ Πατούχα ὅλον, τὸ ἥμισυ χωράφι τῆς Βρύσης, τὸ λαιογύριον στὰ Περιβόλια ὅλον καθὼς εὑρίσκεται, τὸ χωράφι σταῖς Παπακιαῖς ὅλον, τὸ ἥμισυ χωράφι στὸ Λαγκάδι, καὶ τὸ περιβόλι ὅλον τοῦ Πρωτόγερου σταῖς Ἑβραϊκαῖς νὰ διανεμηθῇ ἐξ ἴσου εἰς δύο ἴσα μερίδια εἰς δύο ἀδελφία ὅπου εἶναι νὰ λάβῃ τὸ ἐν μερίδιον ἐξ αὐτῆς ἡ ρηθεῖσα Μαρία καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Φραγγούλης τὸ ἄλλο μερίδιον νὰ τὸ ποιήσῃ ὁ καθεὶς ὡς βούλεται. Τὰ δὲ πατρικὰ αὐτῶν ὅμως ὀσπήτια, νὰ μένουν ὡς νοικοκύρης μόνον εἰς τὸν ρηθέντα Φραγγούλη νὰ τὰ ποιήσῃ ὡς βούλεται, παρομοίως καὶ τὸ ὅσον ... ἀπὸ τὸ χρέος εὔρεθῇ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός τους εὐγάζοντας τὸ χρέος ὅπου ἐξεπληρώθη ἀπὸ μερικὰ

πράγματα ὅπου ἐπωλήθησαν παρὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν ἐκ τῆς πατρικῆς τους περιουσίας, τὸ δὲ ἐπίλοιπον νὰ διανεμηθῇ καὶ αὐτὸ εἰς δύο ἴσα μερίδια νὰ λάβῃ τὸ ἐν μερίδιον ἡ ῥηθεῖσα Μαρία καὶ τὸ ἄλλον ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Φραγγούλης δηλαδὴ νὰ πληρώσῃ τὸ ἥμισυ ἐξ αὐτοῦ ἡ Μαρία καὶ τὸ ἄλλον ἥμισυ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Φραγγούλης. Οὕτως ἀποφαινόμεθα κατὰ τὸ δίκαιον διὸ καὶ ὑπογράφομεθα.

1817 Νοεμβρίου 9.

Μιχαὴλ Μαρκοπολίτης ἑφορος καὶ ζαπίτης ὅλων τῶν χωρίων Ναξίας
οἰκονόμος ὅλων τῶν χωρίων Δρυμαλίας
σακελλάριος τῆς Δρυμαλίας
πρωτοπαπὰς Δρυμαλίας
χαρτοφύλαξ Δρυμαλίας
ὁ πρωτονοτάριος Δρυμαλίας»

ὁ δεμέστιχος Δρυμαλίας

ΑΚΥΡΩΣΗ ΠΩΛΗΣΕΩΣ ΑΚΙΝΗΤΩΝ. ΣΥΝΤΡΕΧΟΥΝ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΜΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΥ, ΜΗ ΤΗΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΩΣ,
ΜΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΤΟΥ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΣΥΜΦΩΝΗΘΕΝΤΟΣ ΤΙΜΗΜΑΤΟΣ,
ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ ΩΣ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΣΥΓΓΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΑΓΟΡΑΣΤΗ

1820, 15 Ιανουαρίου

«Διὰ τοῦ παρόντος καγγελαρικοῦ ἀποφασιστικῶν τῆς κρίσεως γράμματος γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Γλυμάκης Μελισσηνὸς ἐκτίμησεν ἀνέστην ἐκείνην τοῦ εὐγενεστάτου τζελεπῆ Μιχαλάκη Μαρκοπολίτη ἐφόρου ὅλων τῶν χωρίων Ναξίας καὶ τῶν παρευρεθέντων γερόντων κατὰ τῆς Βασιλικῆς χήρας τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μανουὴλ Μελισσηνοῦ περὶ τῶν ἡμισυ χωραφίων τῶν Βορινῶν ἐπιλεγόμενων τὰ ὅποια πατρικὰ κτῆματα διὰ τοῦ Μανουὴλ Μελισσηνοῦ οἰκειοποιεῖτο ἡ σύζυγος αὐτοῦ Βασιλική. Παρησιασθέντων οὖν ἀμφοτέρων τῶν διαφερομένων μερῶν ἐνέστησαν καὶ ἐξετασθείσης ἀκριβῶς τῆς διαφορᾶς ταύτης ἀπελογήθη ἡμῖν ἡ Βασιλική ὅτι δικαιώματι ἀγορᾶς παρὰ τοῦ ἀνδρός της περιῆλθον εἰς τὴν αὐτῆς δεσποτείαν τὰ ἡμισυ χωράφια τῶν Βορινῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς ἀπεδείχθη ἐπὶ κριτηρίου ἡ ἀγορὰ αὕτη δὲν ἐγένετο κατὰ τὴν τοπικὴν τάξιν καὶ συνήθειαν, οὔτε κατὰ τοὺς γενικοὺς πολιτικοὺς νόμους ἐφάνη ἀνίσχυρος ὡς ἀντιβαίνουσιν τὴν τοπικὴν συνήθειαν καὶ τοὺς νόμους : Α' διότι ὁ Μανουὴλ Μελισσηνὸς ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ ταύτης τῆς πωλήσεως τὸν ἀδελφόν του Γλυμάκη Μελισσηνὸν ὡς ἐξουσιάζοντα τὰ ἄλλα ἡμισυ ἐκ τῶν ῥηθέντων χωραφίων τῶν Βορινῶν. Β' ἡ τοιαύτη πώλησις δὲν ἔπρεπε νὰ γένῃ μυστικῶν τῷ τρόπῳ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Βασιλικῆς παπὰ Ἰωάννου Κορέ, ἀλλ' εἰς δημόσιον τόπον καὶ καγγελαρίαν. Γ' ὁ παπὰ Ἰωάννης δὲν ἔπρεπε νὰ προσκαλέσῃ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ γραφέα τῆς πωλήσεως τὸν γυναικάδελφόν του Βασιλάκη Ἀναπλιώτην ἀλλὰ ξένον καὶ ἀδιάφορον. Ἐκ τῶν τριῶν οὖν τούτων περιστάσεων δείκνυται ἀριδήλως ἡ τοιαύτη πώλησις παράνομος καὶ οἰκονομικὴ καὶ οὐχὶ νόμιμος καὶ πραγματικὴ. Δ' καὶ αὕτη ἡ ἰδίᾳ Βασιλική καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς παπὰ Ἰωάννης ὁμολόγησαν ἐπὶ κριτηρίου ὅτι δὲν ἐμέτρησαν ὅλην τὴν περιεχομένην ποσότητα εἰς τὸ τῆς πωλήσεως γράμμα πρὸς τὸν ἀποθανόντα Μανουὴλ Μελισσηνόν. Διὰ τοῦτο κρίνομεν εὐλογον καὶ ἀποφασίζομεν ὅπου ἡ τοιαύτη πώλησις δι' ὅλους τοὺς ἀνωτέρω λόγους ὡς ἀποδειχθεῖσα παράνομος καὶ οἰκονομικὴ πρὸς βλάβην τοῦ νομίμου κληρονόμου Γλυμάκη Μελισσηνοῦ νὰ εἶναι ἄκυρος καὶ ἀνίσχυρος, τὰ δὲ ἡμισυ χωράφια τῶν Βορινῶν ὡς πατρογονικὸν κτῆμα τοῦ Μανουὴλ Μελισσηνοῦ κληρονομικῶς τῷ

δικαιώματι νὰ διέλθουν εἰς τὴν δεσποτείαν καὶ κυριότητα τοῦ Γλυμάκη Μελισσηνοῦ τοῦ μόνου ἐγκαταλειφθέντος κληρονόμου, εἰς ἅπασαν τὴν περιουσίαν τοῦ ἄπαιδος ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του Μανουήλ Μελισσηνοῦ, ἡ δὲ Βασιλικὴ νὰ εἶναι ξένη καὶ ἀλλότρια αὐτῶν τῶν χωραφίων (κατὰ δεσποτείαν) ὥς μὴ ἔχουσα τὸ παραμικρὸν δικαίωμα διὰ τοὺς λόγους ὡς ἄνωθεν εἵπομεν. Οὕτως ἀποφαινόμεθα κατὰ τὸ δίκαιον διὸ καὶ ὑπογράφουμεθα».

366α

1697-1865. Ιδιωτικά δικαιοπρακτικά έγγραφα καὶ αποφάσεις δημογεροντιῶν. Χίος.

Σ. Κ α β β α δ ᾱ ς, «Ἀγροφυλακτικὰ τῆς Χίου (17^{ος}-19^{ος} αἰ.)», *Χιακὰ Χρονικὰ* 12 (1980), σ. 38-51.

366β

1698. Συμφωνία γιὰ τὴ σύσταση «συντροφίας» με ἀντικείμενο τὴν εἰσπραξὴ φόρων ἀπὸ τέσσερα χωριά τῆς Μεσσηνίας. Ζάκυνθος.

Λ. Ζ ὠ η ς, «Οἰκογένεια Πελεχάση, Δ' Ζακύνθου», *Μεσαιωνικὰ Γράμματα* 2 (1934), σ. 228-229.

366γ

1698-1814. Ιδιωτικά δικαιοπρακτικά έγγραφα. Σμύρνη.

Β. Σ φ υ ρ ὅ ε ρ α ς, «Μεταναστεύσεις καὶ ἐποικισμοὶ Κυκλαδιτῶν εἰς Σμύρνην κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν», *Μεσοασιατικὰ Χρονικὰ* 10 (1963), σ. 175-183 αρ. 1-5, σ. 185-191 αρ. 7-9.

367

1698-1820. Ιδιωτικά καὶ νοταριακά δικαιοπρακτικά έγγραφα, ἀπόφαση Οθωμανοῦ διοικητῆ. Ι. Μ. Ρόμβου Ξηρομέρου, Χώμορη (Αἰτωλοακαρνανία), Ι. Μ. Φουρνάς (Ευρυτανία), Πρέβεζα.

Ε λ έ ν η Γ ι α ν ν α κ ο π ο ύ λ ο υ, «Δέκα ἀνέκδοτα δικαιοπρακτικά έγγραφα δυτικῆς Ρούμελης (1698-1820)», *Ναυπακτικὰ* 4 (1988-1989), σ. 399-422, αρ. 1-10.

367α

1699-1795. Κοινοτικά κατάστιχα ποινικῶν ἀδικημάτων καὶ σχετικὲς καταγγελίες. Πάργα.

